

Magyarország Szent Koronája és a Szentkorona-tan.

Dr. Zétényi Zsolt

(Néhány fontosabb ismeret)
(Összefoglaló vázlat tanulmányi célra.)

„A hosszú évszázados fejlődés alapján kialakult és ugyancsak évszázadok óta fennálló szentkorona elmélet szerint a magyar birodalmat megszemélyesítő szent koronának tárgyi alkotóeleme az államterület, személyi alkotóelemei pedig a nép és az uralkodó.

Az államterület szűkebb fogalma alá tartozik az állam mindenkori tényleges területe, tágabb fogalmában azonban benne foglaltatnak mindazok a területek, melyekről a szent korona jogérvényesen le nem mondott, illetőleg amelyekre vonatkozó jogát az általa elismert jelenlegi viszonyok megváltozása esetére fenntartotta. A történelem folyamán nemcsak a hubéres országok tartoztak ezen az alapon a szent korona területéhez, hanem a török hódoltság alatti területek, sőt az 1571 óta önálló állami életet élő Erdély is. A koronaeszmé kapcsolta az erdélyi fejedelemséget állandóan Magyarországhoz. (A felkelő magyar rendek, János Zsigmond, Bocskai, Bethlen Gábor egyaránt elismerik ezt és hivatkoznak erre a kötelékre.) (Bölköny József 1943.)

A szent korona integritása, azaz egy és oszthatatlan volta mind a XX. századig jelen van a magyar közjogban, annak helyreállítása mind az 1848-as nagy alkotmányreform során, mind az 1867-évi kiegyezési törvényben (1867:12.t.c.) megtörténik. A kiegyezési törvény „egyrészt a magyar korona országai, másrészt a Felsége többi országai és tartományai” viszonyáról szól. A XIX. század második felében általánosan használt megnevezés volt a „magyar szent korona országai.” A Horvátországgal kötött kiegyezést becikkelyező törvény a magyar birodalmat Szent István koronája országainak mondja, megállapítva: „a sanctio pragmaticában ki van mondva, hogy a magyar korona országai elválaszthatatlanok egymástól...” Ennek jegyében szólnak a trianoni békediktátumban elszakított országrészek visszacsatolásáról szóló törvénye a „Magyar Szent Koronához visszacsatolt területeknek az országgal egyesítéséről”. (1938-41.)

A nép (nemesek, állampolgárok – nemzet –) eleinte mint a szent korona alattvalóinak, később mint tagjainak összessége képezi az államot megszemélyesítő szent korona alkotóelemét...

Az uralkodó, mint a szent korona feje, annak egyik – a néptől különböző – személyi alkotóeleme. A király ugyan államszerv is, ez a minősége azonban csak másodlagos. Elsorban alkotóeleme az államnak, függetlenül attól, gyakorolja-e államszervi működését, s ha igen, személyesen teszi-e ezt. Benne van az államban, nem áll azon kívül vagy felül. Egyenlo jogú alkotóeleme annak a néppel (nemzettel). Bármelyikük hiányában csonka a szent korona teste; elválaszthatatlanul egybeforrasztja őket annak joghatósága.”

„Azáltal, hogy a felségjogok egy része nem az uralkodóé, hanem a szent koronáé, a szent korona nevében a király és a rendek csak együtt intézkedhetnek. Ezzel az uralkodói abszolútizmus kifejlődése komoly nehézségekbe ütközött, hiszen a Országgyűlések végzéseit nehéz lett volna megkerülni. Távol áll tolem azt állítani, hogy **ez az uralkodói akaratot kontrolláló, sot nem egy esetben elgáncsoló rendi ero mindig elonyös volt. A bécsi abszolútizmus elleni harcban azonban komoly és hatékony fegyvernek bizonyult.**”

A Habsburg Monarchia protestánssá lett országaiban a császár arra hivatkozott, hogy a jobbágyok földesuraik joghatóságának való alávetettségéhez hasonlóan a polgárság felett kizárólag az uralkodó rendelkezik, mint a városok felett joghatóságot gyakorló hubérúr. *A magyar nemesség a magyarországi városok védelmére kelt, mondván, hogy földesuruk a Szent Korona, így ügyeikben az uralkodó csak a Szent Korona tagjaival együtt rendelkezhet. A gálszécsi gyűlésen egybegyűlt nemesség 1604-ben jelentette, hogy azok olyan törvényes joguk, melyet „fegyverrel is készek megvédeni”.* Hamarosan meg is tették. Ez vezetett el Bocskai István és a Habsburg-ház képviselői által megkötött 1606-os bécsi békéhez, amely hosszú idore szavatolta a vallásszabadságot a Szent Korona országaiban.

A hatalom megosztott gyakorlásának alapelveként való eloirása kizárja az önkényuralmi hatalomgyakorlást, amint a hatalom eroszakos megszerzését vagy birtoklását is.

A magyar kérdés tehát Közép-Európa sorskérdése, az európai béke és biztonság kérdése, olyan puszkaporos hordó, amelynek gyújtózsínóriját el kell oltani, még a robbanás előtt.

A magyar ügy igazsága nyilvánvalóvá, kézenfekvővé teendő. El kell érnünk, hogy senki ne kapja fel a fejét Magyarországon tudatlanul vagy ellenszenvvel, ha Trianont vagy a határon túli magyarokat emlegetik.

A magyar ügyet égetően időszerűvé kell tennünk. Mindennapi gondjaink, gazdasági, erkölcsi, politikai feladataink megoldása, vitatása során meg kell

találunk a szolidaritás, az egyetemes népi létezés nézőpontjait, megoldási módjait. Le kell vetni a lélektani béklyókat.

A magyar ügyet mindennapossá kell tennünk. Le kell vennünk az ünnepi megemlékezések szónokainak dobogójáról. Sajtóban, rádióban, televízióban, előadótermekben, művészetben és mindenekelőtt az iskolában és a templomban a mindennapi kenyérrel emlegessük együtt.

A muvelt magyarországi közvéleményben elterjedt nézet szerint a Szent Korona Isten ajándéka, az adományozó isteni rendelkezés végrehajtója, Szent István a gondviselés erejéből kapta meg a Szent Koronát, amelyet halála előtt - amikor az országot a Boldogságos Szuzre hagyományozta és gondjaira bízta - Szuz Mária, a szentistváni királykoronázást beláthatatlan idővel megelőzően létezett, régi magyar istenanya tisztelet magyar szóhasználata szerint Boldogasszony, Nagyboldogasszony oltalmába helyezett, s ezáltal Isten örök tulajdonává, patrimoniumává tett az országfelajánlással. „*Boldogasszony*” Bálint Sándor és mások szerint feltehetőleg ősi asszonyistenség neve, ahogyan azt Kálmány Lajos már a múlt században megírta. Ebből is következik a Boldogasszony kultusz régmúltba nyúló folytonossága, sajátosan magyar jellege.

A Szent Korona

A Szent Korona az osidoktól fogva (már az ókori Keleten, így Egyiptomban, majd a római császárkorban) az isteni eredetű uralkodói méltóság és hatalom jelvényeként és szimbólumaként ismert, fejrevaló kultikus ékszerekkel rokonságot, az ázsiai sámánkoronákkal és bizonyos hun koronaábrázolásokkal szerkezeti hasonlóságot mutató, aranyból készült alsó abroncsból és felső keresztpántból, a csúcson lévő arany keresztből, tizenkilenc zománcképből, ékkövekből, igazgyöngyökből, indadísz mintázó hajtogatott aranyhuzalokból, kilenc csüngőből, gyöngydrótokból álló, elemeiben egymáshoz szervesen kapcsolódó, többregeu jelentést hordozó, rendszert megtestesítő szerkezet; Magyarország királyainak, a közmeggyozódás szerint eloször Szent István királynak isteni erőt közvetítő, ezáltal a hatalom célját és rendeltetését meghatározó (történelmileg pontosan meg nem határozható időtől, de nagy valószínűséggel Kr.u. 1000-tól) koronázására szolgáló (a tényleges királyi méltóságot, hatalmat és az ehhez szükséges szakrális erőt a koronának a megkoronázandó személy fejére helyezését magában foglaló koronázási szertartás során, a koronával való személyes érintkezéssel átadó, ezért beavató, egy uralkodó életében jellegzetesen egyszer, a koronázáskor - s csak kivételesen többször - használatos) u. n. zárt abroncskorona, mely lényegileg jelenleg ismert formájában (eltekintve mechanikus sérülésektől eredő bizonyos alakváltozásoktól és egyes hátsó zománcképeinek - így a homlokzati Krisztus képpel hátul átellenben gróf Révay Péter koronaor szerint volt Szuz Mária ábrázolás - XVIII. sz. végi feltételezhető kicserélésétől) testesítette meg az ország fohalmának teljességét, jelentette minden jog forrását, az országot

magát. A „Magyarország Szent Koronája” megnevezés jelentése az, hogy az országnak - nem a koronának alávetett királynak - van koronája, legfontosabb jelentése pedig az, ahogyan a valóságban, a mindennapi közjogi gyakorlatban érteni kellett: A Szent Koronának, - mint a fohatalom alanyának, különleges államszemélyiségnek - volt országa a Szentkorona-tan lényege szerint.

A Szent Korona és az Ország azonos jelentést és sorsot kap ezen felfogás szerint. Magyarország Regnum Marianum, azaz Mária Országa, amelynek Isten nemcsak protektora, segítője, hanem alapítója is. Ezért Magyarország nem egyszeru világi, profán állam, hanem sacrosancta respublica. ”A Szent Korona azért szent, mert népünk, mint közösség, ennek a közösségnek szimbólumát, az államot jelképező Szent Koronát a benne rejlo fohatalommal együtt Krisztus Anyjának, a Boldogasszonynak ajánlotta fel, aki azt el is fogadta, és akit ettől kezdve „névének külön említése nélkül Nagyasszonynak hívunk. Miért tartja a hagyományos keresztény felfogás misztériumnak a Szent Koronát? ..Mert ez az egyedülálló tanítás Magyarországot, mint közösséget szerződés szeruen részelteti abból a feladatból, amely az Istenszülo feladata a természetes és a természetfeletti életben az emberiség kezdetétől a világ végéig. Népünknek ez lett a rendeltetése, sorsunk ezzel kapcsolódik össze, ha akarjuk, ha nem, ha tudunk róla, ha nem.”(Molnárfi)

A Szent Korona misztériumát páratlan világossággal ragadja meg Kocsis István:” ..a Szent Korona, az angyal hozta Szent Korona Isten gondolata a magyar létrol.” ”..a Szent Korona misztériumát nem ismerhetjük meg a maga teljességében. És éppen azért, mert a Szent Korona misztériumának sajátossága – mint minden igazi misztériumé -, hogy misztérium marad.” Tartalma gazdagabb a leírhatónál, a mindennapi, világias tartalmaknál, melyeket a megismertetéshez használunk.

A korona főleg az országfelajánlás – az országnak a Nagyboldogasszony oltalmába ajánlása - miatt, s mert egy szent király személyével kapcsolódik össze, s mert egyes - Szent István koránál későbbi - adatok szerint a pápa által történt az adományozás, viseli a Szent megjelölést. A magyarországi királykoronázások az Európában szokásos egyházi szertartásrend szerint zajlottak, de - éppen az elobb elmondottak miatt - szorosán kapcsolódtak Szent István székesfehérvári temetkezési helyéhez, sírjához, a közhit szerint általa használt koronázási jelvényekhez és felszerelési tárgyakhoz, mindenekelott pedig a Szent Koronához. E közmeggyozodés és gyakorlat szokásjog formáló erején nem változtatnak a nehezen áttekintheto tudományos viták sem. Nyomatékosan ki kell mondanunk, hogy a Szent Korona és a Nagyboldogasszony ilyen tisztelete semmilyen vallási kisajátítást nem tur meg, s nem ütközik a protestáns vallások dogmáiba sem, így bálványimádásnak sem minosítheto egyrészt azért, mert e nézetek keletkezésekor a magyar nemzet egy keresztény vallást ismert, másrészt azért, mert e nézetek a nemzeti sors krisztushívo megítélését fejezik ki, s legfoképpen azért, mert a szentkoronás

lelkiséget, azaz egy országban-népben-küldetésben gondolkodást még a vallásüldözés sem osztotta meg végzetesen, amint a katolikus prímás Pázmány Péter és a protestáns Bethlen Gábor erdélyi fejedelem kapcsolata, levelezése mutatja. *A magyar közjog nem turt vallási megosztottságot alkotmányos kérdésekben, így általános volt a Szent Korona és a hozzá kapcsolódó közjogi tanok elismerése és tisztelete a közjogi nemzet, de a tágabban vett nép által is 1848-ig, majd a jogegyenlőség alkotmányos elismerése, a népnek az alkotmány sáncaiba való beemelése után, 1848-tól méginkább.*

A sacra corona nem egy szentnek nyilvánított, vallási fogalom, hanem a katolikus egyház által szentté avatott s a magyar nép által szentekként tisztelt nagy Árpád-házi királyainkon kívül a többi nagy királyunk által is viselt, általuk mintegy megszentelt, a hagyomány által szentnek (sacra) tekintett évezredes jelvénye a magyar államiságnak (az 1836: II. tc. “az ország szentséges koronájának ôrjeirôl” rendelkezik), nem az uralkodó (rex), hanem az ország (regnum), a magyar állam folyamatos fennállásának a jelképe. Nem sacra regum corona, hanem sacra regni corona, nem a király, hanem az ország Szent Koronája.

I.

A Szent Korona eszméje és tana

Mi is az a Szent Korona-eszme vagy -tan? Így ír errôl az 1995-ös, bővített és átdolgozott kiadásban megjelent Magyar Állam- és Jogtörténet egyetemi tankönyv:

„A Szent Korona tana szerint az uralkodó és a rendek együtt alkotják a szent korona testét (totum corpus Sacrae Regni Caronae), melynek a király a feje (caput Regni), s a rendek a tagok (membra Regni). A Szent Korona tanát egy ún. Szent Korona birtoktan egészette ki, amely szerint minden földtulajdonjog gyökere Magyarországon a szent koronától ered (radix omnium possessionum). S mivel így a szent korona személyesíti meg a fohubérúr uralmát, a szent korona lesz az örökös olyankor, amikor a családban más örökös nem marad, s a birtok visszazáll az adományozóra. A szent korona szerzi meg a hutlenek birtokait is.”

Megjegyezzük, hogy a szentkorona birtoktan az 1848-iki áprilisi törvények óta eredeti teljes értelmében nincsen hatályban, mivel megszunt az elidegenítési tilalmat is jelento osiség. *A tan nagyobb részét azonban máig nem hatálytalanították.*

A Szentkorona-tan a történelmi magyar alkotmányfejlôdésnek Magyarország Szent Koronája elvont fogalmában , a történelmi-közjogi (írott jogi

és szokásjogi) folyamatokban ill. ezek jogirodalmi feldolgoásaiban kifejezodo alapvetése, amelynek nincs normaszövegszeru meghatározása.

A Szent Korona rendkívüliségének eszméje a magyar múlt homályába vész, a Tan a Szent Korona fogalma köré rendezhető elvek, nézetek és szabályok együttese, mely eloször Werboczy István 1514-es szokásjogi gyujteményében nyert alakot a már meglévo elemekbol.

A régmúltba nyúlik az a közmeggyozodés, hogy a hatalom osforrása a nemzet, o ruházza át a királyra, aki ezért nem fordulhat szembe vele. Hogyan alakult ki ez a közjogi tanítás?

A korlátozott, közös, megosztott és ellenorzött hatalomgyakorlás szentkoronás elve megjelenik az *összerződésnek is nevezett vérszerződés* ismeretlen történetírónk, Anonymus megjelenítette, (1200 körül íródott *Gesta Hungarorum* c. legrégebb ismert történelemkönyvünkben) - 884-re tett - történetében, mely a legitím hatalomról vallott honfoglalás kori és elotti nézeteket - mert ezeket a krónikás jól ismerhette - akkor is jól kifejezné, ha a leírás nem volna pontos. „Az eskü harmadik szakasza így hangzott: Hogy azok a fejedelmi személyek, akik a tulajdon szabad akaratukból választották Álmost urukká, sem ok maguk, sem fiaik soha, semmi esetre ki ne essenek a vezér tanácsából és az ország tisztségeibol...Az eskü ötödik szakasza így hangzott: Hogyha valaki Álmos vezér és a többi fejedelmi személyek utódai közül az esküvel kötött megállapodásokat meg akarná szegni, örök átok sújtsa.”

Szent István intelmei éppen a kor alkotmányosságát kifejezo értékeket és elveket foglalják össze, - mint utolsó sorában mondja „ mindez.....alkotja a királyi koronát” - közöttük azt, miszerint „A tanács állít királyokat, dönti el az ország sorsát, védelmezi a hazát ...”

Elemi ott vannak 1222-ben az Aranybullában és annak XXXI. cikkelyében, amely szerint a királynak ellentmondani, ellenállni akkor lehet, ha megszegi fogadalmát, megsértve „a szent királytól megadatott szabadságot” ezzel megkülönböztetve a tényleges királyt és a királyi méltóságot, mert a hitszego királyjal szemben, éppen az elismert szabadságok megvédéséért lehet ellentmondani („ hogyha pedig mi, vagy utódaink valamelyike, bármikor ezen rendelésünk ellen véteni akarnánk, álljon szabadságukban ...ellenállani és ellentmondani örökre.”)

IV. Béla királyunk okleveleiben többször olvasható a *sacra corona* kifejezés, eloször 1256-ban, amikor az esztergomi foszékesegyház számára kiállított kiváltságlevél méltatja, hogy az egyház „a hozzánk és a szent koronához

...nekünk és a szent koronának engedelmeskedni kényszeríti.”

hutleneket

Kézai Simon a XIII. század második felében kifejti a tan sarkalatos tételeit: a hatalom osforrása a közösség (a nemzet), o ruházza át a királyra, aki azért nem fordulhat szembe a törvényekkel, mert a közösség felette áll, hiszen a „község ... a vétkes kapitányt és bírót leteheti”. Ezt az Úr 700. esztendejébe datált történetben írja, fejedelmet értve a kapitány és bíró elnevezés mögött.

A XIV. században a bírósági közgyuléseken, több megye nemessége és ebben az idoben még nem nemes tömegek előtt is a tanúkat megeskették „Istenben való hitükre és a király és az o szent koronája iránti huségükre” ezáltal széles körben újra meg újra megerosítve a szent korona különleges jelentőségét.

Nagy Lajos 1351-es dekrétumában megjelenik az „una et eadem libertas” (a minden nemes „egy és ugyanazon szabadsága”), amelyet nem Werboczy csempészett be a magyar közjogba. Egy 1386. évi törvényben – Mária királynó távollétében – kijelentik a rendek: „... az állam javát és az ország, valamint a szent korona közös hasznát tartjuk szem előtt s még ha a királyi felség akarna is ellene tenni, ellenszegülünk neki...”.A határozat szerint a királyi tanács tagjai esküt tesznek”hogy a tanácsadásban nemcsak a királyi felség vagy a maguk vagy övéik hasznát fogják keresni, hanem az ország és a királyi szent korona közös hasznát.”

1387-ben Zsigmond királlyá választásakor megígéri: ”a Szent Korona elonyét és az országglakók hasznát oszinte érzelmekkel szem előtt tartva a korona dicsoságének emelésére” fog törekedni. Megsemmisíti mindazon szerződéseket és szövetségeket, amelyeket ”Magyarország Szent Koronája vagy valamely országglakók vagy az említett Magyarország ellen” az országnak bármelyik lakójával kötött.

Méltán nevezhetjük a magyar történelem legszebb oklevelének Zsigmond király egy 1390. évi oklevelét, mely az adományozást így indokolja: „abban az idoben, mikor felségünk méltóságának gyarapítása végett gyozelmes seregeivel Magyarország területére jött, Péter comes az említett Magyarország java és méltósága érdekében a seregnek híven és hatalmasan ellenállva, birtokainak és javainak felgyújtásával és elpusztításával oszinte és állhatatos husége miatt, amelyet Magyarország Szent Koronája iránt tanúsított, félelem nélkül, kevésé igazságosan igen nagy károkot szenvedett a mi követoinktol és akkori híveinktol.”

A király kitüntette a Szent Korona huségében neki ellenálló fonemest!

Amikor az esküszego Luxemburgi Zsigmondot 1401-ben letartóztatják a rendek, az országtanács Magyarország Szent Koronájának pecsétje, azaz Sigillum sacre corone regni Hungariae felirattal készített pecsétet, a Szent Korona nevében kormányozva, s ugyanekkor az esztergomi érsek felveszi a „sacre corone regni Hungarie cancellarius” azaz a szent korona kancellárja címét.

A XV. század közepén, az 1440-es Országgyulésen, Szent Korona a távollétében, nélküle tartott koronázáskor kiadott alkotmánylevél szerint „a

koronázás mindig az országglakók akaratától függ és a korona hatékonysága és ereje az o jóváhagyásukon alapul.” Ez a népfelség elve, mely szerint minden uralkodói hatalom a néptől ered. Látszólag ütközik az istenkegyelmiség (a fohatalom isteni eredete) elvével, valójában összhangban van a két elv mind a középkorban, mind a jelenkori szentkoronás felfogás szerint mert a nép választása isten akaratából történik. Amint a nagy Hunyadi Mátyás egyik oklevelében írja „a mi számunkra is eljött isten rendelkezése az uralkodás ideje, mint a többi magyar király számára s az ország egész teste egyértelemmel a királyi méltóság ormára emelt bennünket.”

Ezen okirat– Bartoniek Emma szerint – szabatosabban beszél a magyar király hatásköréről és a hatalom-átruházás elméletéről, mint később Werboczy: „... XV. századi felfogás szerint a magyar királyi hatalom forrása a magyar nép, illetőleg annak akkori képviselői: az Országgyűlés, mert a koronázás mindig az országglakók akaratától függ, és a korona hatékonysága s ereje az o jóváhagyásukon alapul. Ez a felfogás egyfelől a magyar tradíciókból, de másfelől – s ez kétségtelenül megállapítható – az egykorú európai jogtudományból is táplálkozik.” „És a XV. század folyamán alakult ki ... régebbre visszameno gondolattöredékekből – az a rendkívül érdekes teória is, mely a ‘Szentkorona tagjává’ teszi a magyarokat, vagy legalábbis egy részüket.” Hasonló véleményen van Hóman Bálint és Szekfu Gyula is.

Ugyanakkor a Szent Korona alattvalója az ország minden nemzetiségu lakója, akár teljes jogú, akár nem. ”Én mindenkinek egyformán, személyi kedvezés nélkül tartozom igazságot szolgáltatni és nem tagadhatom meg, hogy az azt keresonek megadjam ,még ha zsidó vagy cigány is, csak az ország szent koronájának alattvalói közül legyen, aki keresi.” írja Werboczy Báthory Andrásnak 1524-ben, idézi Hajnik Imre.

Amikor Werboczy a nemesi szabadságokkal bíró, a Szent Korona tagjaként nevezett populus Werboczyanust megemlíti, mint a szabadságok alanyát, a közjogi-politikai magyar nemzetrol, közjogi viszonyról beszél, amelynek nyelvi-etnikai tartalma nincs, sajátos kulturális tartalma a közjogon kívül van.. Ebből – amit a XIX. században már natio hungarica (magyar nemzet) néven neveznek – lesz a jogkiterjesztés révén a minden magyar állampolgárra kiterjedő nemzetfogalom, amely magában foglalja az 1848-as áprilisi törvények, majd az 1868-as nemzetiségi törvény alapján az ország különböző vagyoni állapotú, nem nemes és nem magyar nemzetiségu polgárait a magyarokkal és nemesekkel együtt. Ettől, a „natio hungarica”-tól teljesen különbözik a „gente Hungarus” elnevezés és fogalom, amely a magyar nemzetiségu személyeket jelölte, a magyar nép, mint etnikai-nyelvi egység tagjait.

A Szentkorona-eszme – Werboczytól függetlenül – létező tény, mert a Hármaskönyv 1514-es dátuma előtt évszázadokkal és utána a XX. századig számos történelmi helyzetben felismerhető az államfőtől és a politikai nemzettől megkülönböztethető és különálló eszmei szubsztanciához való igazodás, még az uralkodóval szemben is, vallási beállítódásra tekintet nélkül. Ezt – mint a magyar közjog fejlődésének irányát és jellegzetességét – felismerte, összefoglalta a kodifikátor, tudva, hogy műve alávettetik a tudós kortársak és az utókor ítéletének egy olyan országban, ahol ezrével élnek jogtudó emberek.

A szent korona közjogi elmélete Werboczy formulázásában (Az 1514-ben elkészült Tripartitum, azaz Nemes Magyarország szokásainak Hármaskönyve. I. rész. 3. cím. 6. és 7. §, 4. c. II. rész 3. cím. 3. és 4. §.) a következő:

(Tripartitum idézetek forrása: Werboczy István Hármaskönyve. Magyar Törvénytár 1000-1895 Millenniumi Emlékiadás 1997. Szerkeszti: Dr. Márkus Dezso A polgári korban hatályosnak nem tekintett szövegrész kisebb betűvel szedve.)

„Miután pedig a magyarok a szent lélek kegyelmének ihletéből, szent királyunk közremunkálása által az igazságnak felismeréséhez és a katolikus hitnek vallásához jutottak és Ot önként királyukká választották és meg is koronázták: a nemesítésnek s következőképpen a nemeseket ékesítő és a nem nemesektől megkülönböztető birtok adományozásának jogát s teljes hatalmát az uralkodással és országlással együtt a közösség a maga akaratából az ország szent koronájának joghatósága alá helyezte és következőképpen fejedelmünkre és királyunkra ruházta ; ettől fogva O tole ered minden nemesítés és a két dolog mintegy a viszonos átruházásnál és kölcsönösségnél fogva , annyira szorosan függ egymástól mindenha, hogy egyiket a másiktól külön választani és elszakítani nem lehet s egyik a másik nélkül nem történhetik.(I.3.cím 6.§

Mert a fejedelmet is csak a nemesek választják, és a nemeseket is csak a fejedelem teszi azokká, s ékesíti nemesi méltósággal.(I. 3. cím. 7.§)

Mert mihelyt fejedelmünk bármely állapotú embert jeles tetteiért és szolgálataiért várral vagy mezovárossal akár pedig majorról vagy más birtokjoggal megajándékoz, az fejedelemnek ilyen adománya által (he ezt törvényes iktatás követi), azonnal valóságos nemessé lesz és a parasztság állapotának minden igája alól kikerül. (I. 4. cím. bevezetés)

Mert a fejedelmet is csak a nemesek választják, és a nemeseket is csak a fejedelem teszi azokká, s ékesíti nemesi méltósággal.(I. 3. cím. 7.§)

Mert mihelyt fejedelmünk bármely állapotú embert jeles tetteiért és szolgálataiért várral vagy mezovárossal akár pedig majorról vagy más birtokjoggal megajándékoz, az fejedelemnek ilyen adománya által (he ezt törvényes iktatás követi), azonnal valóságos nemessé lesz és a parasztság állapotának minden igája alól kikerül. (I. 4. cím. bevezetés)

1.§ És ezt az adományos szabadságot a miéink nemességnek mondják. A honnan az ily nemesek fiait joggal örökösöknek és szabadoknak nevezzük. Az ilyen nemeseket az imént említett javakban való részesülés és összeköttetésnél fogva a szent korona tagjainak tartjuk, a kik senki más hatalmának alávetve nincsenek a törvényesen megkoronázott fejedelmen kívül. (I. 4. czim. 1.§) Ezen 4. cím vastagon szedett része formálisan még hatályban volt a polgári korban, de közjogi jelentősége már nem volt, elojogot nem adott. (Z. Zs.)

„A fejedelem mindazáltal egyedül a maga akaratából és önkényesen, kiváltképen az isteni és természeti jogot sértó dolgokban és az egész magyar nemzet régi szabadságának ártalmára semmit sem rendelhet; hanem össze kell hívnia és meg kell kérdeznie a népet, vajon ennek az ilyen törvények tetszenek-e vagy sem? A kik ha igennel felelnek, azontúl az ilyen végzéseket (az isteni és természeti jog mindig épségben maradván) törvényekül tartjuk meg.” (II. 3. czim. 3.§)

„Mégis mindezeket nem a nép, hanem különösen a fejedelem statutumainak mondjuk azért, mert ha a fejedelem beleegyezése és megerősítése mindkét esetben azokhoz nem járul, eme rendeleteknek semmi ereje nem lesz. Mindazáltal általános néven eme rendeleteket igen gyakran az ország végzeményeinek nevezzük.” (II. 3. czim. 5.§)

„Többnyire pedig, közös megegyezéssel, maga a nép is elhatároz valamit, a mit a közjóra hasznosnak ítél és írásban terjeszti a fejedelem elé, kérvén, hogy erre nézve neki törvényt adjon és ha maga a fejedelem az ilyen végzéseket elfogadja és helyben hagyja, akkor az törvényerőre emelkedik s azonnal törvénynek kell tekintenünk.” (II. 3. czim. 4.§)

Az itt nem idézett 1. és 2.§ szinte ismétli az I.rész.3.czim 6.-7.§-át.

A szentkorona birtoktan tartalmáról, - mely szerint minden birtokjog forrása a szent korona, amelyre magszakadás vagy hutlenség estén visszazáll a birtoklás joga - az I. rész 3. cím 6.§ és az azt ismétlo II. rész. 3. cím 2.§ és az **I.rész 10. és 13. czim rendelkezik**. A szentkorona tagság tartalmát adja a *primae nonus* (az első rész kilencedik címe „a nemeseknek négy fő és kiváltságos jogáról”), amely a jogkiterjesztés után nagyjából mindenkit megillető joggá vált, az adómentesség és a már korábban megszűnt ellenállási jog kivételével.

A Szent Korona tana elutasítja az önkényuralmat és a kisebbségek elnyomását. Biztosítja a történelmi magyar önkormányzati elv érvényesülését, azaz szavatolja a demokratikus hatalomgyakorlást és a népcsoportok egyenjogúságát.

A Szentkorona-eszme jegyében szervesen megépült ország, a Szent Korona Magyarországa jelképesen, mégis valóságosan, történelmileg jelenvaló parancsként és követelményként olyan értékek hordozója, mint: a történelmi alkotmányosságon alapuló jogfolytonosság, a hagyományos államalkotó közösségek, etnikumok és vallások egyenjogúsága, a közigazgatási, vallási és

etnikai önkormányzáson nyugvó államszervezés, az egyénnek a hagyományos közösség tagjaként és értékeinek részeseként való oltalmazása a jogegyenlőség alapján, s mindezeket egybefogóan: a magyar nép országalapító, közösségalkotó és fenntartó szerepének elismerése mindenki által, a Szent Koronához való huség jegyében.

A Szentkorona-tan különlegessége

A valóságos nemességet tehát katonai étellel és tudománnyal vagy egyéb lelki és testi adományokkal és erényekkel lehet megszerezni.

Aki azt hiszi, hogy a magyar tragédia, az elszenvedett valóban páratlanul igazságtalan békekötések pusztá tényének megismerése felkelti a világ buntudatát, és jóvátételre, pusztán erkölcsi indítékok alapján cselekvésre készíti a bunös és erkölcstelen békék bábáit, az mélységesen téved. Látjuk, hogy hasonló ereju és érdeku hatalmak, nem a morális felháborodás, hanem a hatalmi érdekek azonossága alapján segítettek bennünket. Ezért nem kapunk segítséget a millicentenáriumi évfordulón felötlő segélykérő terveinkhez. Nem látható olyan érdek és akkora erö a világpolitikában, amilyenre és amekkorára szükségünk lenne. Ez a helyzet nem maradhat így!

Az egész magyarságot megtagadó magyarság, az egész Magyarországot megtagadó Magyarország pusztulásra ítélik. A magyar nép együtt emelkedik fel, vagy együtt pusztul el. Aki a nép kisebb-nagyobb hányadát feláldozza egy vélt túlélés vagy továbbélés reményében, legyen szó határon belüli vagy azon túlra szakadt nemzetrészekről, a megmenteni vélt részét is halálra ítéli, magát kiteve a közösség megvetésének.

I.

I. A magyar kérdést, mint közép-európai kérdést, mint a nemzetközi béke és biztonság kérdését és mint egy nemzet tragédiáját – így együtt – európai kérdéssé kell tennünk. Hazánk geopolitikai helyzete, népünk hagyományai és kultúrája nélkülözhetetlenné tesz bennünket a térségben, mint országépítő, mint Európa sorsában illetékes, tenni tudó országot és népet. Hinnünk kell igazságunkban, s mikor hiszünk és hitet mutatunk, ezzel meg kell gyöznünk a világ sorsformáló eröit. A nagyhatalmak sem nyerhetök meg, ha mi nem hiszünk magunkban, s ha hiszünk, másokat is megnyerhetünk, nem csak a nagyhatalmakat.

I.A Szentkorona-tan egyik sajátossága az, hogy a koronához fuzodo tanok Magyarországot kivéve sehol sem kapcsolódtak valamely tényleges koronához.

A király-koronázás érvényessége sem függött a koronától, annyira nem, hogy általános szokás szerint az uralkodók új, egyéni koronát csináltattak maguknak, úgy is mondhatnánk, a mindenkori divatnak megfelelot. Ezzel szemben nálunk a koronázás csak akkor volt érvényes, ha a szent koronával történt, s a koronaeszme sem valamely elvont, csak ideálisan létezo koronához kapcsolódott. Ahogy Eckhart írja : „***Az ideális korona és a reális szent korona vagy jobban mondva a korona eszméje és a tényleges korona összefüggése***

nálunk kezdettől fogva fennállott. A korona gondolatát a magyar mindig Szent István koronájához fuzta.”

II. A magyar korona-gondolat eredetiségét bizonyítja *a másik eltérrő vonás – mondja Eckhart Ferenc – a korona iránti huség gondolata.* Más országokban a huség az alattvalót a király személyéhez kapcsolta, s az Árpád-korban nálunk is így volt. A XV. században azonban a magyar alattvaló már nem az uralkodóhoz, hanem a szent koronához hu. *„Ez a huség közvetlen, szinte személyes kapcsolatot létesít a korona és az alattvalók közt.” A birtokadomány jogcíme sem a királynak, hanem a koronának tett szolgálat. „Adományrendszer és koronaeszme összefüggésbe kerülnek tehát egymással. Ezt más országokban nem találjuk meg.”(Eckhart Ferenc 1941.)*

III. E két különbséghez Benda Kálmán nem vitathatóan helyes megállapítása szerint *egy harmadik is hozzáfuzhető.*

Isten óvja Magyarországot!

IV. *A Szent Korona különleges államszemélyiség.* „A magyar nemzet az államot, mint az összesség érdekében szervezett társadalmat, a Szent Koronában látta megtestesítve, ehhez képest a Szent Koronát úgy fogja fel, mint egyfelől a magyar államiság szimbólumát, mely kifelé más államokkal szemben a magyar nemzet szuverenitását, nemzetközi önállóságát jelképezi; másfelől személyesítve, mint a nemzetben gyökerező, a királyt és a nemzetet együtt megillető közhatalom birtokosát. A Szent Korona mystériummal bír, a fohatalom benne rejlonok tekintetik.” (Timon Ákos 1920.)

Közép-Európa sorsát jelképezi a szétszakított magyar közösség helyzete, nyolc országban való szétagolása szülőföldjén, a magyar állam területének csaknem egyharmadra, lakosságának felére csökkentése, a magyar nép soha nem sejtett szellemi-erkölcsi-gazdasági-biológiai pusztulása.

Magyarországnak nincsen más útja és lehetősége: vissza kell találnia az elvesztett országhoz, a Szent Korona Magyarországhoz, Magyarország Szent Koronája és az elszakíthatatlanul hozzá fuzódó – világnézeti, vagyoni és származási korlátokat nem ismerő, de a haza iránt való feltétlen huség és kötelesség igényét hordozó – eszme és történelmi cselekvési példák segítségével hívásával.

Mit tegyünk? Mi a magyar kérdés stratégiája a huszadik század végén?

Szakítanunk kell azzal a téveszmével, hogy a kis, csonka Magyarország egyedül boldogul, hogy a határon túlra szakadt nemzetrészek nélkül könnyebb, vagy, hogy egyáltalán lehetséges nélkülük az állami-nemzeti létezés. Csonka Magyarország elveszett az elszakított nemzetrészek nélkül, képtelen betölteni az egész magyarságot terhelő dunavölgyi hivatást, nem tudja ellátni a gazdasági-kulturális kovász, a térség moztatójának, a nélkülözhetetlen egyeztetőnek, közvetítőnek, szervezőnek, ha kell vezetőnek és a térség megmentőjének a szerepét, a történelmi magyar szerepet. Nem tudja mindezt ellátni egyedül, mert csak része az egésznek, mert népi ereje, hite, erkölce és gazdasága kevés.

Vessük el a csonka magyar szemléletet, a “kis Magyarország” lélektani csapdjáját. Éppen most, amikor a csonka ország pusztul, sorvad, gazdasági ereje, népességszáma és erkölce hanyatlik? Éppen most kell még nagy magyar személet is, amikor magán sem tud segíteni a fogyó ország? Igen, éppen most és éppen ezért. Ahogyan egyesek irracionálisnak látják egy nyomorgó szegényember sok gyermeket vállaló magatartását, úgy tunhet ennek egy szegény kis ország még szegényebb testvéreiért kiterjesztett karja. Pedig mindkét esetben a megmaradásról van szó.

Világosan látjuk, hogy e közjogi mystérium – szemben a szélesebb, metafizikai-teológiai Szentkorona-misztériummal - egyszerűen a Szent Korona különleges államszemélyiség mivoltát jelenti. A Szent Korona tannak tehát igen is van egy olyan világias, kizárólag észbeli eszközökkel megérthető felfogható értelme, amely önmagában magyarázatot ad létjogosultságára, s alapot ad annak a tévképzetnek az elutasítására, hogy itt valamely vallásos és csakis vallásos, következésképpen a tételes vallásokban nem hívoket kirekeszto – legitimista (a királyság intézményét, eredetileg a Habsburg ház uralmát követelő) nézetrol lenne szó. Helyes értelmezés szerint a Szent Korona tana elfogadható világnézetre és vallásos meggyozódésre tekintet nélkül mindenki által. Hozhatnánk számos példát a világias felfogásra, amely kétségtelenül nem fogja át a Szent Korona minden titkát, megismerési lehetőségét, de a közjogi lényegét igen. Elégedjünk meg legújabb korunkból Sándor András 1997-ben kelt soraival: „... **A Szent Korona – Magyarországon – nincs összekötve a születéssel öröklődo monarchia intézményével és a klasszikus monarchikus államformával: ez csak addig állt fenn, amíg az Árpád-háznak nem szakadt magva. Azóta a nemzet visszakapta államformára vonatkozó cselekvési szabadságát, de mindig Sub Specie Sacrae Coronae. Ennélfogva a Szent Korona egy sajátos köztársaság strukúráját testesíti meg.**

V.A Szent Korona tanának valódi érvényesülése a jogfolytonosság, azaz a hatalom folyamatosságának elismerését jelenti nemcsak kormányok, választási időszakok, hanem történelmileg különböző rendszerek között is, ha azok megfelelnek a szentkorona-tan, a történelmi alkotmányosság követelményeinek. Jogfolytonosság valódi alkotmányos korszakok között lehetséges. Az utolsó alkotmányos korszak Magyarország idegen nagyhatalmi megszállásával megszunt 1944. március 19-én, s ez az alkotmány nélküli, illegitim állapot súlyos és kevésbé súlyos illegitim, azaz a hatalom hitelességét és elismertségét nélkülöző időszakokkal eltartott a Szovjetunió megszálló haderejének 1991. júniusi kivonulásáig. Ezért a magyar államnak a történelmi alkotmányból és az alkotmányosság elveiből következő kötelessége az, hogy kimondja az 1944. március 19. előtti alkotmányjogi állapottal, állammal és joggal való alkotmányos folytonosság ünnepélyes kinyilatkoztatását és az államforma megállapítását (azaz a

királyság folytatását vagy a köztársaság kikiáltását.). Legkedvezőbb esetben ezt a közjogi tény. egy erre a célra megválasztott nemzetgyűlésnek kellene kimondania. Ha pedig bármely hivatalban lévo országgyűlés teszi meg ezt a deklarációt, ez népszavazással megerosítendo lenne, - bár nem kötelezoen - a hitelesség megerosítése érdekében. A következó alkotmányjogi lépés az lenne, hogy a kormány törvényi felhatalmazással megállapítaná a hatályban tartandó vagy módosítandó jogszabályok körét, akár 1944. előtt, akár utána keletkeztek azok.

A jogfolytonosság megállapítása nélkülözhetetlen azért is, mert az alkotmánybíróság még az idegen megszállás előtt mondta ki eloször – ezért érvénytelenül – a korábbi önkényuralommal való folyamatosságot. A mostani politikai rendszer legitimitása ezért nyitott kérdés....

A magyar szentkorona-eszme különlegessége tehát: kizárólag Magyarország Szent Koronájához fuzodik, meghatározza a korona iránti huség gondolata, s nem utolsósorban a király és a rendek együttes törvényalkotási joga, (amely a hatalom történelmileg egyre jobban tagolódo megosztottságának és ellenorzöttségének tételét fejezi ki), a Szent Korona különleges államszemélyiség mivolta, s végül az a tény, hogy a történeti alkotmányosság alapjaként a jogfolytonosság mércéje. Ezen elemet nem találjuk meg más népek koronataibaiban. A Szentkorona-eszme muködéséhez a jogfolytonosság kimondása szükséges, bár nem lehetetlen egy lassú, deklaráció nélküli áttérés a jogfolytonosság útjára a történelmi alkotmány intézményeinek, így kifejezetten a Szentkorona-tan elveinek elismerésével.

A magyar Szentkorona-tan egyedi, különleges és önálló életet élo, a nemzeti jogfejlodést összegzo és meghatározó közjogi tan. Igaz, hogy korona eszme más nemzeteknél is volt (cseheknél, lengyeleknél, nyugat-európaiaknál, különösen Angliában), de ezekbol nem – még a legfejlettebb angolból sem – lett közjogi, azaz meghatározó, kötelezo erovel bíró tétel, vagy tételrendszer, nem fejlődött ki belöle az állam személyisége. Magyarországon igen. Miért? **Mert a magyar nemzet pusztulás által fenyegetettsége, társadalmi önvédelmi ösztöne és önfenntartó ereje, az önkormányzati gondolat a politikai szükségszeruség erejével kényszerítette ki a közjog alaptételeinek megjelenítését egy elvont, mégis valóságos eszmei köntösben. Hiszen az Árpád-ház, az isteni eredetu (lásd: Emese álma a Turul által történt megtemékenyítéséről, Álmosnak és dicso királyok sorának születéséről) turul nemzetség férfiágon történt kihalásával változó uralkodóházak a belso és külsó viszályok közepette nem jelentették a fohatalom állandóságát, megbízhatóságát, sérthetlenségét, megingathatatlanságát. Márpedig Magyarország megmaradásához erre, ennek hitére, követelo közjogi-politikai parancsára, eltéveszthetetlen zsinórmértékére volt szükség.** Ezért született meg az alaptételeiben már akkor többévszázados hatalomgyakorlási elvek összefoglalásaként és rendszereként a

Szentkorona-tan, a szakrális eredettel és erovel bíró fejedelmi család és karizmatikus ereju uralkodó tagjai helyébe állítva a Szent Koronát. Létrejötté és alakulása összetett társadalmi-politikai folyamatokban kereshető a Szent István előtti törzsszövetségi korszaktól századunkig. **Hogy mért éppen, milyen mélyebb okból találkozott éppen Magyarország és a Szent Korona a Szentkorona - tanban, s miért úgy és akkor? A Szent Korona miért lett gondviselést közvetítő erő? A válasz a Szent Korona korábban érintett, teljesen soha meg nem ismerhető misztériumában, gondviselés által kiválasztott mivoltában, a hinni érdemes dolgok világában van,** ami több, mint a közjogi misztérium (a különleges államszemélyiség) Szentkorona-tanban összefoglalható tartalma.

„A Szent Korona tana vagy elmélete nem jogtétel, nem jogszabály.....
A tudományos kritikát kiálló alkotmányjogi források sok-sok adatának összevetéséből, szellemtörténeti és jogászai értelmezéséből és értékeléséből jutunk el a sok részadat nagy szintézisére, vagyis a szent korona elméletére..... a tudományos kritikát kiálló források adatainak összedobált cefréjéből az adatok lelkét kivonatolva, a jogtudomány szurojén átszurve és lepárolva. Ez a tiszta párlat, a konkrét adatok nagy szellemtörténeti és jogelméleti szintézise: a szent korona tana.” mondja Molnár Kálmán.

Maga a magyar alkotmánytörténet, mint történelmünk gerince, mutatja fel valóságosan és jelképesen a krónikákban, törvénykönyvekben és másutt, a hatalomátruházás (összerződés, királykoronázások, mint királyválasztások), a hatalommegosztás, a jogkiterjesztés, a Szent Koronában benne lévő nemzeti szuverenitás (amelyet később népszuverenitásként emlegettek a jogkiterjesztés 1848-iki törvényei szellemében), a törvénysértés jogot nem alapít (amint azt az alkotmányos szabadságok megerosödése mutatja minden önkényuralmi időszak és annak megtagadása után), és az alkotmányos jogfolytonosság elvének működését és érvényesülését.

A Szent Korona minden hozzá hu tagját védelmében részesíti, nem ismerve nyelvi, vallási, etnikai megkülönböztetést. Teszi ezt nem vakon, hanem tagjai jólétének, a közösség virágzásának érdekében, nem engedve, hogy az egyenlőség bármely tagjának vagy csoportjának rovására érvényesüljön. A szervesség elvéből következően a közösség kiegyensúlyozott létezését jelenti. Ezért nem engedi az együttélés felforgatását, a közösségi értékek csorbítását, így a közösség jellegét meghatározó magyar kultúra szerepének célzatos korlátozását és eljelentéktelenítését, a keresztény erkölcsi és történelmi felfogás rangvesztését. Nem engedi azért sem, mert egyenlőségelvűsége nem öncélú, hanem a hagyományos értékekben (és velük együtt) való közösségi létezés eszköze.

A Szent Korona, mint az állami főhatalom jelképe és alanya, mint elvonatkoztatás nem azonos a Szent Koronával, mint tárggyal, de nem is szakítható el tőle. A Szent Koronában egyesül hagyományos felfogás szerint a

mindenkori államfő és a magyar nemzet. Helyesebb azt mondanunk, hogy benne, mint a magyar nemzet jelképében egyesül a nemzet két alkotmányjogi tényezője, a nemzet többsége és az államfő.

A Szent Korona egyesíti és jelképezi az alkotmányos közhatalom egészét, a törvényhozó, végrehajtó és bírói hatalmat és annak megosztását visszavezetve az államfő és a nemzet többi tagjai közötti hatalommegosztásra (választási, kinevezési és jelölési rendszer által).

A szentkorona –tannak legjobban megfelelő államforma a királyság, de a Szent Korona fohtalmának országon belüli teljessége folytán semmilyen hatalom nem gyozheti le, azaz a köztársasági államformában is érvényesülhet a megfelelő módosulásokkal, ha a köztársaságot szentkoronás lelkiesség határozza meg, azaz elismeri, elfogadja a Szent Korona fohtalmát. A Szent Korona teljes erejével az Ot érto, érzo és elfogadó társadalmi-jogi közegben képes megnyilvánulni.

A Szent Korona tagjai a magyar állampolgárok és a Szent Korona tagok nem magyar állampolgár leszármazottai bizonyos feltételekkel (a magyar kultúrnemzethez tartozás vagy a Szent Korona iránti huség más módon való kinyilvánítása által).

A magyar nemzet közjogi fogalma a fenti értelemben vett Szent Korona tagok összességét fejezi ki. A nemzetállam magyar értelme a közjogi nemzet államát jelenti, amelynek alapítója és jellegének meghatározó eleme a magyar nép, de amelyben a hatalom része, “államalkotó” minden más, történelmileg együttélő, közjogilag elismert népcsoport. Ez a sajátos kulturális-etnikai összetétel, benne a magyar kultúra meghatározó arányával és szerepével, kap védelmet a Szent Korona által, mint annak teste.

A magyar állam nemzetállam, mert a közjogi nemzet állama, de nem “nemzeti” állam, mert nem célja az alapító és állam jellegét adó nép uralmának más népcsoportok célzott beolvasztásával való teljessé tétele. Amint Kmety a század elején írta még a magyar dominancia jegyében, “A magyar faj ingeniumával (tehetségével, alkotó szellemével – Z. Zs.) alkotott alkotmányosságban az idők folyamán a faji uralom színezet is elenyész, s a politikai nemzet már kora századokban megszunik ethnographikus fogalom lenni: a ‘hungarus’ névvel büszkén nevezi magát nemcsak a faj magyar, hanem a magyar szabadság minden részese”, nos ez mutatis mutandis a magyar nemzetállam alapelve korunkban: nemzeti és állampolgári egyenjogúság a politikai szabadság teljessége a társadalom kulturális jellegének, a magyar nyelv és kultúra szerepének tiszteletbentartásával. A Tan nem turi a népcsoportok vetélkedését, egyéneik és csoportjaik oltalmazása által követelve meg a társadalmi békét, aminek feltétele a kisebbség és a többség egyenlő jogvédelme.

A Szent Korona az állami főhatalommal járó ismérvek és jogosítványok összességével bír, s mint ilyen megtestesíti az ország területét és szabadságát mind valóságosan, azaz jelenvalóságában, mind virtuálisan, azaz történelmileg. Megtestesíti az ország önkormányzati rendszerét, területét és tagjait egyaránt,

úgy, hogy a terület és tagság egymással szorosan összefügg, elszakíthatatlan. “Hungaria semper libera”, Magyarország örök szabadsága törvényeink visszatérő fordulata. “E libertas belül az alkotmányos vagy politikai szabadságot, kifelé az állami függetlenséget, a magyar állam szuverenitását jelentette.”(Kmetty Károly 1926.)

Szót kell ejtenünk a Szent Korona főtulajdonjogáról is (radix omnium possessionum- minden birtok gyökere), amelyről általános vélemény, hogy az Ősiség, azaz a visszaháramlás lehetőségének megszűnésével 1848-ban hatályon kívül került. Szabó Béla elmélete szerint az egyetemes magyar földtulajdonjog a Szent Koronát illeti úgy, hogy másoknak csak birtokjoga, de nem tulajdonjoga lehet.

Mivel minden földtulajdon a Szent Koronától származik és rá visszavezethető, s más örökös híján az állam örököl, az állam alkotmányos joga megfelelő törvényalkotással a nem magyar állampolgároknak vagy jogi személyeknek való közvetlen vagy közvetett föld elidegenítés, ezzel a Szent Korona érdekköréből való földkivonás megtiltása.

Végül jelképes, de egyben valóságos biztosíték az, hogy a magyar állam országgyűlésének, végrehajtó és bírói hatalmának tagjai a magyar Szent Koronára tesznek esküt, a közhatalmat a magyar Szent Korona nevében gyakorolják, és a Szent Korona nevében vonhatók felelősségre.

A Szent Korona tagjait megilleti a közös test vérkeringésében való részvétel lehetősége és joga, akár állampolgárság és választójog, akár a magyar országgyűlés felsőházának soraiban népcsoport, azaz szervezeti képviselő, akár más lehetséges, hasznos és célszerű módon.

A Szent Korona sérthetlensége jegyében, az önálló nemzetstratégia szerint, annak szellemében kell cselekednie a Szent Korona testét képviselő magyar államnak a Szentkoronatagság-törzsének, a magyar kultúrnemzetnek, a Kárpát-medence primus intes pares-ének megerősítése, a Dunavölgy valamennyi népe érdekében.

“Közép-Európa háromnegyed évszázada alatt bizonyossá vált, hogy a soknemzetiségű Osztrák–Magyar Monarchia helyére nemzetközi kényszerrel odaállított utódállamok sora, a sok többenemzetiségű ország a nemzetközi feszültség és a kisebbségi sorba taszított népcsoportok pusztulásának pusztító tüneteit mutatja.

Szentnek tekintik és nevezik a megmaradt okiratok már a XIII. század közepétől a koronát, amely a király személyét is megszenteli. 1388-ban már a dalmáciai városok is “Magyarország szent koronája” iránti huségüknek adnak kifejezést.